

GROZNI GAŠA I VREMEPLOV

FRANČESKA SIMON

Ilustrovao Toni Rös

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala

Francesca Simon

HORRID HENRY AND THE MEGA-MEAN TIME MACHINE

Text Copyright © Franceska Simon 2005

Illustrations Copyright © Tony Ross 2005

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno mojoj sestri En Simon,
koja me je podsetila na naš vremeplov*

SADRŽAJ

1. GROZNI GAŠA IDE U PRIRODU 9
2. GROZNI GAŠA I VREMEPLOV 29
3. OSVETA SAVRŠENOG SAŠE..... 49
4. GROZNI GAŠA IDE U OTMENI RESTORAN 75

1

GROZNI GAŠA IDE U PRIRODU

Grozni Gaša pogleda kroz prozor. AAARRR-
GGGHHH! Bio je lep dan. Sunce je sijalo.
Ptice su cvrkutale. Povetarac je ćarlijao. Pufna-
sti oblacići lebdeli su plavim nebom.

Maler.

Zašto ne pada kiša? Ili grad? Ili, najbolje,
ledena kiša?

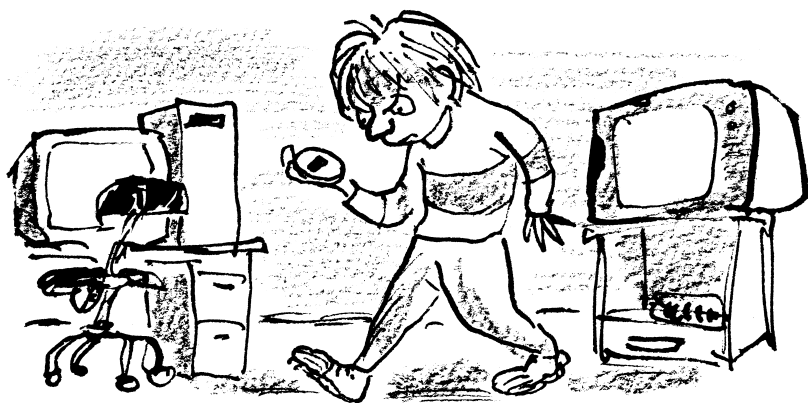
Svakog časa, svakog trena, začuće ih... reči
kojih se užasavao, reči koje nije želeo da čuje
ni po koju cenu, reči...

„Gašo! Saša! Idemo u šetnju“, viknula je mama.

„Ura!“, viknu Savršeni Saša. „Mogu da obujem nove žute gumene čizme!“

„NE!“, zaurla Grozni Gaša.

Da ide u šetnju! Da ide u šetnju! Pa zar on ne hoda već i previše? Hoda u školu. Hoda iz škole. Hoda do televizora. Hoda do kompjutera. Hoda do slatkiša u ostavi i čitavim putem nazad do udobne crne fotelje.

Grozni Gaša je u životu sasvim dovoljno hodao. Ufff. Samo mu fali još hodanja. Još

čokolade, da. Još čipsa, što da ne. Još *hodanja*? Nema šanse! Zašto, o zašto njegovi roditelji ne mogu da kažu: „Gašo! Vreme je da se igraš na kompjuteru.“ Ili: „Gašo, smesta prestani da radiš domaći! Vreme je da uključiš televizor.“

Ali ne. Njegovi zlobni, grozni roditelji su iz nekog razloga smatrali da on provodi previše vremena u kući. Nedeljama su mu već pretili porodičnom šetnjom. Sada je taj užasni trenutak stigao. Njegov dragoceni vikend je upropašten.

Grozni Gaša je mrzeo da ide napolje. Grozni Gaša je mrzeo svež vazduh. Ima li čega dosadnijeg od hodanja ulicama i buljenja u bandere? Ili gicanja po nekom glupom blatnjavom parku? Napolju smrdi. Bljak! Mnogo bi radije sedeo kod kuće i gledao te-ve.

Mama besno uđe u dnevnu sobu.

„Gašo! Zar nisi čuo da te zovem?“

„Nisam“, sлага Gaša.

„Obuj gumenjake, idemo“, reče tata, trljajući ruke. „Predivan je dan.“

„Neću da idem u šetnju“, reče Gaša. „Hoću da gledam *Repera Zepera protiv Terminatora Gladijatora*.“

„Ali, Gašo“, reče Savršeni Saša, „svež vazduh i kretanje će ti koristiti.“

„Baš me briga!“, izdra se Grozni Gaša.

Grozni Gaša otrča do ulaznih vrata pa ih širom otvori. Duboko je udahnuo, poskočio na jednoj nozi, pa zatvorio vrata.

„Eto! Gotovo. I svež vazduh i kretanje.“

„Gašo, krećemo“, reče mama. „Ulazi u kola.“

Gaši se načuljiše uši.

„Kola?“, reče Gaša. „Zar nisi rekla da idemo u šetnju?“

„Idemo“, reče mama. „U prirodu.“

„Ura!“, reče Savršeni Saša. „Lepa dugačka šetnja.“

„NEEEEEEEE!“, zakuka Gaša. Vucaranje po

dosadnom smrdljivom parku je već dovoljno grozno, s trulim lišćem, psećom kakom i zakržljanim drvećem. Park bar nije nešto posebno velik. Ali *u prirodu*?

Tamo prostranstvima nema kraja! Hodaće satima, danima, nedeljama, mesecima, sve dok mu se tabani ne izližu i stopala ne otpadnu. A u prirodi je i tako opasno! Grozni Gaša je bio siguran da će ga progutati živi pesak ili da će ga izgaziti pobesnele kokoške.

„Živim u gradu!“, zaurla Gaša. „Neću da idem u prirodu!“

„Vreme je da počneš više da izlaziš“, rekao je tata.

„Ali pogledajte samo ove oblake“, zakuka Gaša, pokazujući jedan paperjasti pramićak. „Pokisnućemo do gole kože.“

„Nismo od šećera“, reče mama.

Ma nemoj? Posle će im biti žao kad on umre od upale pluća.

„Ja ostajem ovde i kraj priče!“, vrisnu Gaša.

„Gašo, čekamo te“, reče mama.

„Samo čekajte“, reče Gaša.

„Ja sam već spreman“, reče Saša.

„Počinjem da smanjujem džeparac“, reče tata. „50 dinara, 100 dinara, 150 dinara...“

Grozni Gaša obu gumene čizme, besno izađe iz kuće i uđe u kola. Zalupio je vrata iz sve snage. Kako je to sve nepošteno! Zašto nikada ne može da radi ono što želi? Sada će propustiti prvu borbu u istoriji između Repera Zepera i Terminatora Gladijatora. I to samo

zato što mora da ide na dugačku, dosadnu, zamornu, groznu šetnju. Osećao se toliko jadno da čak nije imao ni snage da šutne Sašu.

„Je l' možemo samo da obiđemo oko zgrade?“, zakuka Gaša.

„NE znači ne“, odgovori tata. „Idemo u prirodu da se lepo šetamo i kraj priče.“

Grozni Gaša se snuždeno skupi na sedištu. Kako će im samo biti krivo kada ga rastrgnu koze. Crni mi, samo da nismo

krenuli na tu šetnju po divljini, zapomagaće mama.

